

Środa, 16 listopada 2011 r.

22. nawołuje WZP do dalszego monitorowania sytuacji w Haiti, Madagaskarze i Sudanie Południowym, a także do wysłania misji obserwacyjnej w celu skontrolowania poziomu i skuteczności pomocy humanitarnej niesionej cierpiącej głód ludności w Rogu Afryki; zwraca uwagę na konieczność ścisłej współpracy z nowymi władzami Haiti, a także konieczność udzielania im wsparcia przy organizowaniu krajowych instytucji, w dążeniu ku w pełni funkcjonującej demokracji w czasie całego procesu odbudowy;
23. wzywa WZP do dalszego organizowania własnych misji obserwacji wyborów na takich samych zasadach, na jakich odbyła się udana misja do Burundi, przy jednoczesnym staraniu, by odzwierciedlały one podwójną legitymację WZP, a także przy zapewnieniu niezależności jego misji wyborczych i w ścisłej koordynacji z regionalnymi organami obserwacyjnymi;
24. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2010 r. miało miejsce kolejne posiedzenie regionalne przewidziane w umowie o partnerstwie z Kotonu i w Regulaminie WZP; uważa, że posiedzenia te umożliwiają faktyczną wymianę poglądów na temat zagadnień dotyczących regionu, w tym zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania, spójności regionalnej oraz negocjacji dotyczących EPA; wyraża uznanie dla organizatorów wyjątkowo owocnego posiedzenia na Seszelach;
25. z zadowoleniem przyjmuje powołanie grupy roboczej ds. metod pracy i wzywa Prezydium WPZ do wdrożenia jej zaleceń celem zwiększenia skuteczności i politycznego wpływu WZP zarówno podczas wdrażania umowy o partnerstwie z Kotonu, jak i na scenie międzynarodowej;
26. podkreśla, jak ważne są organizowane podczas posiedzeń WZP wizyty w terenie, które są uzupełnieniem dyskusji prowadzonych w czasie sesji; ubolewa z powodu braku rzeczowości wizyt zorganizowanych w Kinszasie;
27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie UE, Komisji, Radzie AKP, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/ wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Prezydium WPZ oraz rządów i parlamentom Hiszpanii i Demokratycznej Republiki Konga.

Konferencja w Durbanie w sprawie zmian klimatu

P7_TA(2011)0504

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. dotyczący konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17)

(2013/C 153 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz protokół z Kioto do tej konwencji,
- uwzględniając wnioski z konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmiany klimatu, która odbyła się w 2007 r. na Bali, a także plan działania z Bali (Decyzja 1/COP 13),
- uwzględniając piętnastą konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz piątą konferencję stron pełniącą rolę posiedzenia stron protokołu z Kioto (COP/MOP5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach od 7 do 18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte w Kopenhadze porozumienie,
- uwzględniając szesnastą Konferencję Stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz szóstą Konferencję Stron służącą jako spotkanie Stron protokołu z Kioto (COP/MOP6), które odbyły się w Cancún (Meksyk) w dniach od 29 listopada do 10 grudnia 2010 r., oraz uwzględniając ustalenia z Cancún,

Środa, 16 listopada 2011 r.

- uwzględniając zbliżającą się siedemnastą Konferencję Stron (COP 17) w sprawie konwencji UNFCCC oraz siódmą Konferencję Stron służącą jako spotkanie Stron protokołu z Kioto (COP/MOP7), które odbędą się w Durbanie (RPA) w dniach od 28 listopada do 9 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską Konferencję w sprawie Zmian Klimatu ⁽²⁾, z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽³⁾ oraz z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji na temat zmian klimatu w Cancún ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (COM(2009)0147) oraz swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. ⁽⁶⁾ w sprawie białej księgi Komisji zatytułowanej „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania”, a także specjalne sprawozdanie w sprawie odnawialnych źródeł energii i łagodzenia zmian klimatu z dnia 9 maja 2011 r. ⁽⁷⁾ przygotowane przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie zielonej księgi Komisji zatytułowanej „Ochrona lasów i informacje o lasach w UE: przygotowanie lasów na zmianę klimatu” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 marca 2011 r. dotyczące działań podjętych po konferencji w Cancún oraz konkluzje ECOFIN z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie zmiany klimatu,
- uwzględniając decyzje podjęte na 10. Konferencji Stron (COP10) Konwencji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej, a w szczególności decyzję COP10 (2010 r.) dotyczącą geoinżynierii,
- uwzględniając wspólne oświadczenie z dnia 20 grudnia 2005 r. wydane przez Radę i przedstawicieli rządów państw członkowskich – zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji – w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski”, w szczególności jego pkt 22, 38, 75, 76 oraz 105 ⁽⁹⁾,
- uwzględniając opublikowane dnia 29 czerwca 2011 r. sprawozdanie Komisji audytu środowiskowego Izby Gmin zatytułowane „The impact of UK overseas aid on environmental protection and climate change adaptation and mitigation” (Wpływ pomocy zagranicznej Wielkiej Brytanii na ochronę środowiska i dostosowanie do zmiany klimatu),
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju jako cele uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową z myślą o likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 czerwca 2009 r. w sprawie uwzględniania problematyki środowiskowej we współpracy na rzecz rozwoju,

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 25.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0442.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 115.

⁽⁷⁾ <http://srren.ipcc-wg3.de/report>.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0226.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

Środa, 16 listopada 2011 r.

- uwzględniając deklarację z Nairobi z 25-29 maja 2009 r. w sprawie afrykańskiego procesu na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu,
  - uwzględniając pytanie do Rady z dnia 27 września 2011 r. dotyczące konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17) (O-000216/2011 - B7-0639/2011) oraz pytanie do Komisji z dnia 27 września 2011 r. dotyczące konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17) (O-000217/2011 - B7-0640/2011),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dowody naukowe w przeważającej mierze wskazują na zachodzenie procesu zmiany klimatu oraz na jego skutki, sugerując w ten sposób, że konieczne jest podjęcie działań na szczeblu międzynarodowym w celu sprostania jednemu z głównych wyzwań XXI w. i kolejnych stuleci;
- B. mając na uwadze, że międzynarodowe prawnie wiążące porozumienie zgodne z zasadą „wspólnej, chociaż zróżnicowanej odpowiedzialności” musi pozostać ogólnym celem, a tym samym uznana musi zostać wiodąca rola, jaką odgrywają kraje rozwinięte, oraz odpowiedni wkład, jaki wniosą kraje rozwijające się;
- C. mając na uwadze, że istniejące zobowiązania i obietnice złożone na mocy porozumienia kopenhaskiego i sformalizowane w ramach ustaleń z Cancún nie wystarczą, aby osiągnąć cel ograniczenia wzrostu średniej rocznej temperatury powierzchni ziemi w skali światowej do 2 °C (tzw. „cel 2 °C”);
- D. mając na uwadze, że w planie działania Komisji dotyczącym przejścia na gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r., w którym określono cele długoterminowe, potwierdzono unijny cel ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 80–95 % do roku 2050 w celu utrzymania spowodowanego zmianą klimatu wzrostu temperatury na poziomie poniżej 2 °C, a także uznano, że do roku 2050 80 % ograniczeń emisji muszą stanowić ograniczenia emisji wewnątrz UE;
- E. mając na uwadze, że w celu utrzymania impulsu politycznego niezbędnego do utorowania drogi do kompleksowego międzynarodowego porozumienia zawierającego konkretne cele oraz odpowiadające im środki polityczne ważne jest budowanie w oparciu o zaufanie i przejrzystość przywrócone podczas 16. konferencji COP w Cancún;
- F. mając na uwadze, że w ustaleniach z Cancún apeluje się do krajów rozwiniętych o zwiększenie celów w zakresie redukcji emisji w celu ograniczenia ich łącznych emisji gazów cieplarnianych do poziomu zgodnego z założeniami czwartego sprawozdania oceniającego IPCC na rok 2020, przewidującymi ograniczenie emisji o 25–40 % w porównaniu z poziomami z roku 1990;
- G. mając na uwadze, że w celu zapewnienia jedynie 50 % prawdopodobieństwa osiągnięcia celu przewidującego ograniczenie wzrostu temperatury do 2 °C konieczne jest ograniczenie łącznych emisji gazów cieplarnianych w krajach rozwiniętych o górną wartość określonego w czwartym sprawozdaniu oceniającym IPCC zakresu 25–40 % w porównaniu z poziomami z roku 1990;
- H. mając na uwadze, że zachodzące w ostatnich dziesięcioleciach w geopolitycznym świecie radykalne zmiany, w wyniku których część krajów rozwijających się to obecnie główni gracze na arenie gospodarczej i politycznej, muszą zostać uwzględnione, prowadząc do nowej równowagi władzy i wpływów oraz pociągając za sobą nowe role i nowe obowiązki;
- I. mając na uwadze, że państwa europejskie stoją przed najważniejszymi wyborami związanymi z utrzymaniem dobrobytu i zapewnieniem bezpieczeństwa w przyszłości, oraz mając na uwadze, że przejście na krajowe cele dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych, które są zgodne z unijnymi celami w zakresie klimatu, można powiązać ze wzmocnieniem gospodarki oraz zwiększeniem liczby zielonych miejsc pracy i wzrostem poziomu innowacji;

Środa, 16 listopada 2011 r.

- J. mając na uwadze, że zgodnie z niektórymi szacunkami kobiety stanowią 70 % wszystkich osób ubogich na świecie, pracują przez dwie trzecie godzin pracy, ale są właścicielami mniej niż 1 % nieruchomości, w związku z czym mają mniejsze możliwości przystosowania się do zmiany klimatu i są bardziej podatne na jej skutki;
- K. mając na uwadze, że w art. 7 ustaleń z Cancún podkreśla się, iż „równość płci i czynny udział kobiet i rdzennej ludności są ważne dla podejmowania skutecznych działań związanych ze wszystkimi aspektami zmiany klimatu”;
- L. mając na uwadze, że istnieją znaczące różnice w zakresie i strukturze między obowiązkami sprawozdawczymi dotyczącymi użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) określonymi w UNFCCC, a obowiązkami sprawozdawczymi dotyczącymi LULUCF określonymi w protokole z Kioto, co osłabia działania stron na rzecz łagodzenia skutków zmiany klimatu;
- M. mając na uwadze, że na mocy protokołu z Kioto rozliczanie działań związanych z „gospodarką leśną”, która odpowiada za większość emisji pochodzących z sektorów LULUCF, jest dobrowolne;
- N. mając na uwadze, że zgodnie z raportem o rozwoju światowym w 2010 r. ocenia się, że całkowity koszt łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania do nich w biednych krajach osiągnie do 2030 r. wartość między 170 a 275 mld USD rocznie;
- O. mając na uwadze, że każde porozumienie w sprawie zmian klimatu powinno uwzględnić trwające procesy w zakresie rozwoju zarówno na szczeblu międzynarodowym (a mianowicie MCR oraz deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy), jak i krajowym (krajowe przystosowawcze programy działań);
- P. mając na uwadze, że UE powinna pomagać krajom rozwijającym się w stopniowym przechodzeniu z wysokoemisyjnego rozwoju na rozbudowywanie infrastruktury niskoemisyjnej, i mając na uwadze, że pomoc UE powinna wspierać rozwój lokalnej działalności gospodarczej, tworzenie ekologicznych miejsc pracy i ograniczanie ubóstwa, a nie może być powiązana z przedsiębiorstwami UE ani wykorzystywana do ich dotowania;
- Q. mając na uwadze, że skala, na jaką Bank Światowy obecnie udziela pożyczek do celów wsparcia produkcji energii opartej na paliwach kopalnych, musi odpowiadać celom ograniczania emisji gazów cieplarnianych;
- R. mając na uwadze, że parlamentarzyści, zwłaszcza w krajach rozwijających się, mogą i powinni odgrywać kluczową rolę w tym programie poprzez zapewnienie odpowiedzialności i skuteczności działania rządów, a także pełnienie żywotnej roli w przekazywaniu wiedzy między wyborcami, ze względu na znaczenie obu tych aspektów dla osiągnięcia przez każdy kraj odporności na zmianę klimatu;
- S. mając na uwadze, że istniejące mechanizmy finansowe są skomplikowane i niekompletne; mając na uwadze, że większość krajów-darczyńców nie dopełniła zobowiązania do zapewnienia 0,7 % PNB na oficjalną pomoc rozwojową (ODA), aby osiągnięte zostały MCR; mając również na uwadze, że mechanizmy finansowe UNFCCC uzależnione są od dobrowolnego zasilania ze składek darczyńców;
- T. mając na uwadze, że poprawa gospodarki leśnej jest podstawowym warunkiem wstępnym osiągnięcia trwałego ograniczenia wylesiania; mając również na uwadze, że aby można było zająć się problemem wylesiania i degradacją lasów negocjacje klimatyczne muszą odzwierciedlać doświadczenia z przeszłości, takie jak plan działań UE na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) ukierunkowany na ukrócenie nielegalnych wycinek lasów w drodze rozwiązania problemu gospodarki leśnej;

Środa, 16 listopada 2011 r.

- U. mając na uwadze, że powinno się ustanowić wspólny system monitorowania całej gamy dostępnych instrumentów na rzecz finansowania procesu dostosowania do zmiany klimatu, by zapewnić odpowiedzialny i przejrzysty system finansowania;

Kluczowe cele

1. wzywa strony, aby jak najszybciej zadbały o zawarcie kompleksowego, międzynarodowego, sprawiedliwego, ambitnego i prawnie wiążącego porozumienia na okres po roku 2012, wykorzystując oparty na zasadach międzynarodowy system protokołu z Kioto zgodny z celem 2 °C oraz szybko rosnące poziomy światowych i krajowych emisji gazów cieplarnianych;
2. wzywa szefów państw i rządów na całym świecie do wykazania się w trakcie negocjacji prawdziwym przywództwem i wolą polityczną oraz do nadania tej kwestii najwyższego priorytetu;
3. publicznie i zdecydowanie wzywa UE, aby potwierdziła swoje silne zaangażowanie w realizację postanowień protokołu z Kioto oraz aby podjęła wszelkie niezbędne kroki w celu uniknięcia luk między okresami rozliczeniowymi w ramach protokołu z Kioto; apeluje zatem do UE, aby otwarcie oświadczyła przed konferencją w Durbanie, że jest gotowa do kontynuowania drugiej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto oraz by określiła konkretne działania mające na celu zlikwidowanie „luki gigatonowej” tj. różnicy między obecnie planowanymi poziomami ograniczenia emisji a poziomami niezbędnymi do utrzymania wzrostu temperatury poniżej 2 °C; wzywa UE do dopilnowania, aby w Durbanie luka ta została zidentyfikowana i określona ilościowo, a także do nakłaniania do przedsięwzięcia środków mających na celu jej zlikwidowanie;
4. zauważa jednak, że w celu zabezpieczenia międzynarodowego, sprawiedliwego, ambitnego i prawnie wiążącego porozumienia na okres po roku 2012, które spełniłoby cel 2 °C, konieczne jest dokonanie porównywalnego postępu w myśl postanowień konwencji; w związku z tym podkreśla znaczenie zawierania sojuszy (w skali mniejszej, niż globalna) z najbardziej postępowymi państwami, jako środka zapewnienia dodatkowych bodźców dla procesu negocjacyjnego; wzywa Konferencję Stron do uzgodnienia terminowego mandatu dla zabezpieczenia jak najszybszego wdrożenia prawnie wiążącego porozumienia w ramach konwencji, najpóźniej do roku 2015; w związku z tym przypomina, że do 2020 r. państwa uprzemysłowione muszą ograniczyć emisje o 25-40 % w stosunku do poziomu z roku 1990, natomiast kraje rozwijające się powinny łącznie znacznie ograniczyć emisje poniżej obecnie przewidywanego tempa wzrostu poziomu emisji, aby do 2020 r. uzyskać ograniczenie emisji rzędu 15-30 %;
5. wzywa wszystkich partnerów międzynarodowych do zlikwidowania „luki gigatonowej”, która istnieje między wynikami badań naukowych a obecnymi zobowiązaniami stron, do powzięcia bardziej ambitnych zobowiązań i działań w zakresie ograniczenia emisji niż te określone w porozumieniu kopenhaskim, w oparciu o zasadę „wspólnej, chociaż zróżnicowanej odpowiedzialności”, a także do zmniejszenia poziomu emisji pochodzących z międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego oraz emisji fluorowęglodorów, aby zapewnić zgodność z celem 2 °C; zauważa, że przekazanie stronom dokładnych informacji na temat rezultatów wypełnienia obecnych zobowiązań oraz tego, co należy jeszcze uczynić, stanowi ważny krok w kierunku zwiększania świadomości stron i umożliwiania podjęcia bardziej ambitnych zobowiązań;
6. podkreśla jak ważne jest, aby podczas konferencji w Durbanie dokonać postępu w dalszej realizacji ustaleń z Cancún oraz w zakresie ustalenia daty, od której konieczne będzie zmniejszenie globalnych emisji, oraz celu redukcji globalnych emisji do 2050 r., a także w zakresie określenia jasnego sposobu osiągnięcia założeń na 2050 r., w tym pośrednich celów redukcji globalnych emisji, i uzgodnienia instrumentów politycznych zapewniających osiągnięcie wyznaczonych celów oraz w zakresie określenia w sposób ogólny przyszłej formy zobowiązań podejmowanych zarówno przez kraje rozwinięte, jak i przez kraje rozwijające się; przypomina, że – według dowodów naukowych przedstawionych przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) – osiągnięcie celu 2 °C wymaga, by globalne emisje gazów cieplarnianych osiągnęły najwyższe wartości nie później niż do 2015 roku, a następnie do roku 2050 zostały zmniejszone o co najmniej 50 % w porównaniu z poziomami z 1990 roku i nadal malały;

Środa, 16 listopada 2011 r.

7. wzywa do tego, by podczas konferencji w Durbanie opracowano sposób określania adekwatności zobowiązań dotyczących redukcji emisji w oparciu o emisje w roku, w którym ich poziom był szczytowy, cel redukcji emisji do 2050 r. oraz cel 2 °C;
8. z zadowoleniem przyjmuje plan działania dotyczący przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r., w którym ustanawia się cele długoterminowe, ponownie potwierdzając unijny cel redukcji emisji gazów cieplarnianych o 80–95 % do 2050 r., tak aby zmiana klimatu nie przekroczyła poziomu wzrostu temperatury o 2 °C; zauważa wniosek, zgodnie z którym 80 % ograniczeń emisji do 2050 r. muszą stanowić ograniczenia wewnątrz UE oraz fakt, że liniowa redukcja jest uzasadniona względami gospodarczymi;
9. przypomina, że całkowita emisja dwutlenku węgla ma decydujące znaczenie dla systemu klimatycznego; zauważa, że nawet w przypadku osiągnięcia celów wyznaczonych do roku 2050 w oparciu o plan działania Komisji, pod względem emisji gazów cieplarnianych UE wciąż odpowiadałaby za mniej więcej dwukrotnie więcej emisji niż wynosiłby jej udział na mieszkańca w globalnym budżecie klimatycznym pozwalającym na osiągnięcie celu 2 °C, oraz że opóźnianie ograniczania emisji znacznie zwiększa udział całkowity;
10. z zadowoleniem przyjmuje ostatnie komunikaty Komisji oraz jej analizy dotyczące sposobu osiągnięcia celu ograniczenia emisji o 30 %; popiera przyjęte tam stanowisko, zgodnie z którym niezależnie od międzynarodowych negocjacji dążenie do osiągnięcia celu ograniczenia emisji o ponad 20 % leży we własnym interesie UE, ponieważ prowadzi do tworzenia ekologicznych miejsc pracy oraz pobudza wzrost i zwiększa bezpieczeństwo;
11. na podstawie realistycznych oczekiwań dotyczących prawdopodobnych rezultatów konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Durbanie (COP 17) wzywa UE i państwa członkowskie do zawarcia jak największej liczby porozumień częściowych dotyczących m.in. nauki, transferu technologii i LULUCF, w celu utrzymania ogólnego pozytywnego postępu w negocjacjach, a tym samym zagwarantowania możliwie największej pewności w zakresie przyszłej polityki dotyczącej przeciwdziałania zmianie klimatu i przyszłych negocjacji w tym zakresie;
12. wzywa UE i jej państwa członkowskie do opracowania zasady „sprawiedliwości w odniesieniu do klimatu”; podkreśla, że największa niesprawiedliwość miałaby miejsce wtedy, gdyby UE nie rozwiązała problemu zmiany klimatu, ponieważ miałyby to negatywne konsekwencje szczególnie dla ludzi ubogich żyjących w ubogich krajach;
13. przypomina, że kraje ubogie są najbardziej narażone na skutki zmian klimatu i dysponują najmniejszym potencjałem, by się do nich dostosować;
14. wskazuje, że reakcje na zmianę klimatu mają wpływ na równość płci na wszystkich szczeblach, a w celu osiągnięcia optymalnych rozwiązań oraz unikania narastania nierówności aspekt płci powinien być uwzględniany w polityce przeciwdziałania zmianie klimatu, zgodnie z międzynarodowymi porozumieniami w sprawie uwzględniania aspektu płci i Konwencją w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;

Strategia UE

15. podkreśla, że przed konferencją w Durbanie wszystkie instytucje UE powinny w szerszy i skuteczniejszy sposób rozwinąć dyplomację UE w zakresie klimatu (szczególnie w odniesieniu do stosunków UE-Afryka), która powinna dążyć do wypracowania wyraźniejszego profilu unijnej polityki przeciwdziałania procesowi zmiany klimatu, tworząc nową dynamikę w międzynarodowych negocjacjach klimatycznych oraz zachęcając partnerów na świecie, aby również wprowadzili obowiązkowe redukcje emisji, a także odpowiednie środki łagodzenia skutków zmiany klimatu i przystosowania się do nich, zwłaszcza w odniesieniu do propozycji UE dotyczącej całkowitego odejścia od paliw kopalnych do roku 2050;

Środa, 16 listopada 2011 r.

16. wzywa Unię Europejską do zajęcia pozycji lidera i dążenia do stworzenia ambitnej unijnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu, która prowadzi do ograniczenia skutków zmiany klimatu, w celu wykazania zalet takiej polityki i zachęcenia innych państw do pójścia tą samą drogą;
17. w związku z tym podkreśla, że ważne jest, aby Unia Europejska jako główny gracz mówiła jednym głosem, dążąc do osiągnięcia ambitnego porozumienia międzynarodowego, aby wykazywała wysokie ambicje w negocjacjach podczas 17. konferencji COP i pozostała zjednoczona;
18. podkreśla wyjątkową pozycję Unii Europejskiej jako ponadnarodowego podmiotu, który – w celu zapewnienia skuteczniejszych metod działania – odszedł od podejmowania decyzji w sposób jednomyślny na rzecz zasady większości kwalifikowanej, co mogłoby również stanowić sposób przyszłego działania dla UNFCCC;
19. podkreśla, że w celu zapewnienia nowych bodźców i korzyści przyszłych negocjacji należy położyć dodatkowy nacisk na to, w jaki sposób walka ze zmianą klimatu może być również źródłem możliwości gospodarczych i sposobem dążenia do tworzenia społeczeństw bardziej efektywnie korzystających z zasobów;
20. jest zdania, że budowanie potencjału – nie tylko w odniesieniu do transferu technologii, ale w ujęciu ogólnym – ma podstawowe znaczenie oraz że wymaga zintegrowanego podejścia i usprawnienia struktur instytucjonalnych, które będą sprzyjać osiągnięciu synergii i zapewnianiu koordynacji;
21. podkreśla znaczenie systematycznego uwzględniania kwestii równości płci jako przekrojowego zagadnienia w strukturze zarządczej funduszu klimatycznego i wytycznych operacyjnych;
22. wskazuje na podstawowe znaczenie zapewniania zrównoważonego pod względem płci udziału w podejmowaniu decyzji na wszystkich etapach i we wszystkich aspektach finansowania; wzywa UE, aby dążyła do uzyskania reprezentacji kobiet we wszystkich właściwych organach na poziomie co najmniej 40 %;
23. podkreśla, że jeśli UE nie wykaże chęci kontynuowania drugiej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto, będzie to bardzo negatywny sygnał dla krajów rozwijających się;

Wykorzystywanie ustaleń z Cancún podczas konferencji w Durbanie

24. wyraża zadowolenie, że podczas 16. konferencji COP w 2010 r. strony przyjęły ustalenia z Cancún, dostrzegając istnienie globalnego i naglącego problemu zmiany klimatu oraz określając cele i sposoby radzenia sobie z tym problemem, jednocześnie przywracając zaufanie do procesu UNFCCC jako sposobu na znalezienie globalnego rozwiązania w zakresie zmiany klimatu; zwraca się do wszystkich uczestników, aby podczas negocjacji zadbali o utrzymanie pozytywnej atmosfery, jaka panowała w czasie negocjacji w Cancún, oczekuje także, że konferencja w Durbanie pozwoli na osiągnięcie dalszych postępów w zakresie kontynuowania i wzmocnienia opartego na zasadach wielostronnego systemu klimatycznego;
25. przypomina w sposób szczególny, że w ustaleniach z Cancún uznano cel 2 °C (w tym konieczność rozważenia, w kontekście pierwszego przeglądu, możliwości wzmocnienia długoterminowego globalnego celu na podstawie najlepszej dostępnej wiedzy naukowej, w związku z globalnym średnim wzrostem temperatury o 1,5 °C) oraz że opracowano proces służący określeniu daty, od której konieczne będzie zmniejszenie globalnych emisji, ustaleniu celu obniżenia globalnych emisji do 2050 r. oraz określeniu środków politycznych gwarantujących osiągnięcie ustalonych celów;
26. wzywa strony, aby wykorzystwały konferencję w Durbanie w celu uruchomienia niezbędnych ustalonych mechanizmów, takich jak ekofundusz klimatyczny czy Komitet ds. Dostosowywania, oraz aby skoncentrowały się na opracowaniu mechanizmu technologicznego (w tym ośrodka i sieci technologii klimatycznych) i rejestru służącego odnotowywaniu działań łagodzących podejmowanych przez kraje rozwijające się domagające się wsparcia międzynarodowego, jak również w celu rozwiązania pozostałych najważniejszych problemów i osiągnięcia postępów w kwestii określenia formy prawnej przyszłych ram na okres po roku 2012, w tym harmonogramu dla zawarcia porozumienia w sprawie tych ram;

Środa, 16 listopada 2011 r.

27. podkreśla, że podczas konferencji w Durbanie konieczne jest poruszenie kwestii dalszego opracowania przepisów dotyczących przejrzystości w zakresie podejmowania zobowiązań i działań oraz ustalenie odnoszącego się do nich przejrzystego programu roboczego, w tym systemów mierzenia, raportowania i weryfikacji;

28. zauważa, że wciąż istnieją luki w podejściu sektorowym i podejściu nierynkowym i w sposób szczególny podkreśla konieczność poruszenia kwestii produkcji i zużycia fluorowęglowodorów na mocy protokołu montrealskiego; zauważa, że istnieje potrzeba określenia kompleksowego międzynarodowego podejścia do emisji antropogenicznych innych niż CO₂, mających wpływ na klimat, szczególnie ze względu na fakt, że koszt obniżenia tych emisji jest niższy niż koszt obniżenia emisji w przemyśle wysokoemisyjnym, nawet przy uwzględnieniu obecnych cen emisji dwutlenku węgla; wzywa do reformy opartych na projektach mechanizmów, takich jak mechanizm czystego rozwoju czy mechanizm wspólnego wdrożenia, przy jednoczesnym unikaniu uzależnienia od infrastruktury wysokoemisyjnej poprzez niewłaściwe wykorzystywanie elastycznych mechanizmów, co doprowadziłoby do zwiększenia kosztów ogólnych osiągnięcia celu przewidującego obniżenie emisyjności, poprzez ustalenie surowych norm w zakresie jakości projektów, gwarantujących poszanowanie praw człowieka, oraz wiarygodne, sprawdzalne i rzeczywiste dodatkowe ograniczenie emisji, a także sprzyjających zrównoważonemu rozwojowi w krajach rozwijających się; podziela ponadto pogląd Komisji Europejskiej, że należy uzgodnić mechanizmy sektorowe dla bardziej zaawansowanych gospodarczo krajów rozwijających się na okres po roku 2012, natomiast wysokiej jakości mechanizm czystego rozwoju powinien być nadal dostępny dla krajów najsłabiej rozwiniętych; wzywa do tego, by wszystkie nowe międzynarodowe sektorowe mechanizmy kompensacji emisji zapewniały integralność środowiskową i dawały korzyści klimatyczne wykraczające poza odchylenie na poziomie 15-30 % od standardowego poziomu;

29. wzywa do uznania skuteczności oddziaływania na środowisko celów dotyczących ograniczenia emisji z załącznika I za zasadę przewodnią podejścia UE do międzynarodowych zasad rozliczania zarządzania lasami, do elastycznych mechanizmów oraz do przesunięcia do celów na okres po roku 2012 wszelkich nadwyżek powstałych podczas pierwszej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto;

30. uznaje znaczenie aktywnego dostosowywania się do nieuniknionych konsekwencji zmiany klimatu, zwłaszcza w regionach świata najbardziej dotkniętych tym zjawiskiem, a w szczególności znaczenie ochrony najbardziej narażonych grup społecznych; w związku z tym wzywa do zawarcia w Durbanie porozumienia określającego zdecydowane polityczne i finansowe zaangażowanie mające na celu wsparcie tych krajów rozwijających się w budowaniu potencjału;

Finansowanie

31. przypomina, że kraje rozwinięte zobowiązały się do zapewnienia nowych dodatkowych środków finansowych, pochodzących ze źródeł publicznych i prywatnych, w wysokości co najmniej 30 mld USD w latach 2010-2012 i 100 mld USD rocznie do 2020 r., przeznaczonych szczególnie dla krajów najsłabszych i krajów najsłabiej rozwiniętych; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wywiązywały się ze zobowiązań i zagwarantowały, że środki na dostosowanie i łagodzenie będą środkami dodatkowymi w stosunku do docelowego poziomu oficjalnej pomocy rozwojowej, wynoszącego 0,7 %, oraz by określiły, jaka część zobowiązań będzie pochodziła ze środków publicznych; podkreśla ponadto, że aby wnieść wkład w realizację tego celu i opracować na lata 2013-2020 plan wprowadzenia dodatkowych środków na rzecz zmniejszenia emisji, potrzebna jest mobilizacja zarówno krajowych, jak i międzynarodowych środków z wszelkich możliwych źródeł; ponadto wzywa Konferencję Stron do opracowania ram finansowania działań związanych ze zmianą klimatu w okresie przejściowym między rokiem 2013 a 2020; podkreśla ponadto, że środki te muszą być przyznawane na podstawie sprawiedliwych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych reguł w powiązaniu ze skutecznym tworzeniem potencjału, ograniczeniem barier taryfowych i pozataryfowych nakładanych na towary, usługi i inwestycje środowiskowe, konkretnym wsparciem na rzecz infrastruktury niskoemisyjnej oraz precyzyjnymi i wiarygodnymi zasadami;

32. podkreśla, że wymagana jest różnorodność źródeł i wzywa strony do poszukiwania dalszych źródeł długoterminowego finansowania zapewniających nowe, dodatkowe, stosowne i przewidywalne przepływy finansowe;

Środa, 16 listopada 2011 r.

33. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zadbania o kompleksową i przejrzystą sprawozdawczość z realizacji „szybkiej pomocy finansowej” oraz do terminowego dostarczania środków w celu wspierania działań łagodzących i dostosowawczych w krajach rozwijających się i podkreśla, że nie można dopuścić do powstania luki finansowej po 2012 r. (kiedy skończy się okres szybkiej pomocy finansowej) oraz że należy prowadzić prace związane z określeniem planu zwiększenia w latach 2013–2020 środków finansowych na rzecz działań związanych ze zmianą klimatu;
34. podkreśla znaczenie wiarygodnych statystyk dotyczących emisji z porównywalnymi danymi i regularnymi sprawozdaniami z oceny;
35. wzywa, aby na konferencji w Durbanie podjęto konkretne kroki na rzecz wdrożenia ustaleń z Cancún w odniesieniu do długoterminowego finansowania z uwzględnieniem źródeł i zwiększenia środków w ramach szybkiej pomocy finansowej od 2013 r.; w związku z tym wzywa do stosowania innowacyjnych źródeł finansowania i do wprowadzenia podatku od transakcji finansowych na szczeblu międzynarodowym oraz wykorzystania dochodów zwłaszcza do wspierania działań na rzecz klimatu w krajach rozwijających się, zgodnie z celami określonymi w UNFCCC;
36. wzywa strony do pełnego uruchomienia ekofunduszu na konferencji w Durbanie i rozwijania go w sposób gwarantujący zdolność nowego funduszu do wspierania zmian transformacyjnych w krajach rozwijających się na rzecz rozwoju opartego na technologiach niskoemisyjnych i odpornego na zmiany klimatu;
37. wzywa Konferencję Stron do określenia definicji „nowych i dodatkowych” środków finansowych;
38. podkreśla znaczenie przewidywalności i ciągłości w finansowaniu działań związanych ze zmianą klimatu; wzywa do pełnej przejrzystości i podjęcia stosownych działań w celu zapewnienia zwiększenia środków na rzecz działań związanych ze zmianą klimatu w latach 2013–2020; w związku z tym wzywa do zaprzestania praktyki podwójnego księgowania;
39. wzywa Komisję do jak najszybszego określenia metod i instrumentów służących promowaniu i ułatwianiu zaangażowania przedstawicieli sektora prywatnego w zapewnianie wkładu w pomoc finansową dla krajów rozwijających się;
40. wzywa Komisję do dopilnowania, by nie kwestionowano porozumień w sprawie międzynarodowych praw własności zawartych w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO), które stanowią zasadniczy instrument sprzyjania zaangażowaniu sektora prywatnego w rozpowszechnianie nowych technologii;
41. przypomina, że mimo iż rośnie wysokość aktualnie przekazywanej krajom rozwijającym się pomocy finansowej na przeciwdziałanie zmianom klimatu, to pokrywa ona zaledwie ułamek (mniej niż 5 %) szacunkowych kwot, jakich kraje rozwijające się potrzebować będą w nadchodzących dziesięcioleciach;
42. podkreśla konieczność stworzenia podczas konferencji w Durbanie spójnej architektury finansowej na rzecz walki ze zmianą klimatu, w szczególności w celu zagwarantowania dalszego finansowania tego projektu po roku 2012; w związku z tym podkreśla, że potrzebne są zarówno nowe źródła finansowania (np. podatek od transakcji finansowych, emisje specjalnych praw ciągnięcia, opłaty z żeglugi/lotnictwa itp.), jak i skuteczne mechanizmy ich realizacji;
43. opowiada się za ustanowieniem mechanizmu oceny zgodności, by zapewnić skuteczniejsze wykonanie zobowiązań zadeklarowanych w związku z ograniczeniem emisji gazów cieplarnianych, finansami, technologią i tworzeniem potencjału;

Środa, 16 listopada 2011 r.

44. wzywa darczyńców do zadeklarowania wysokości środków na zasilenie Globalnego Funduszu Środowiska, a w jego ramach – do kontynuowania priorytetowego traktowania krajów afrykańskich i do asygnowania środków finansowych w oparciu o potrzeby i priorytety państw;

45. wzywa Komisję i państwa członkowskie UE do tworzenia silniejszych powiązań pomiędzy MCR a problemem zmian klimatu poprzez włączanie kwestii wpływu zmian klimatu i dostosowania do nich w projekty i programy ukierunkowane na osiągnięcie MCR, a także we wszelkie szerszej pojęte strategie na rzecz redukcji ubóstwa i w politykę rozwoju; w związku z tym domaga się, by Komisja udoskonaliła swoje narzędzie sprawozdawczości finansowej, by ułatwić analizę finansową zobowiązań UE w zakresie klimatu i zwiększyć stopień uwzględniania problematyki klimatu w polityce rozwoju;

46. przypomina, że tylko finansowanie publiczne jest kluczowe, by pomoc dotarła do najbardziej narażonych na zmiany klimatu społeczności, które starają się do nich przystosować, a także by ubogie kraje przyjęły strategie w zakresie zrównoważonego rozwoju; podkreśla ponadto, że Komisja i rządy państw członkowskich muszą zadbać o to, by finansowanie to było dodatkowe wobec istniejących celów w zakresie pomocy przyjętych zgodnie z art. 4 ust. 3 UNFCCC; wzywa Komisję, by zgodnie z planem działania z Bali z grudnia 2007 r. zapewniła kryteria „dodatкового finansowania klimatycznego” w wymierny, podlegający obowiązkowi sprawozdawczości i sprawdzalny sposób;

47. przypomina, że zasada „zanieczyszczający płaci” ma na celu osiągnięcie pozytywnych efektów w zakresie ograniczenia zanieczyszczeń, jednak jej wdrożenie w krajach rozwijających się jest utrudnione; w związku z tym należało, by w ramach finansowania na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu przeznaczone dla krajów rozwijających się zajęto się tą kwestią w bardziej szczegółowy sposób;

48. wzywa Bank Światowy, by podejmował ekologicznie rozsądne decyzje;

49. podkreśla, że należy zagwarantować równowagę płci we wszystkich organach podejmujących decyzje w sprawie finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, w tym w radzie ekofunduszu klimatycznego i ewentualnych radach niższego szczebla dla poszczególnych okien finansowych; podkreśla, że członkowie społeczeństwa obywatelskiego, w tym przedstawiciele organizacji zajmujących się równouprawnieniem płci i organizacji kobiecych, powinni mieć możliwość aktywnego uczestnictwa w pracach rady ekofunduszu klimatycznego i wszystkich jej rad niższego szczebla;

50. wskazuje, że nierówny dostęp kobiet i mężczyzn do zasobów, w tym kredytów, usług upowszechniania wiedzy rolniczej, informacji i technologii, musi być wzięty pod uwagę przy planowaniu działań łagodzących; podkreśla, że działania na rzecz dostosowania powinny systematycznie i skutecznie odnosić się do związanych z problematyką płci skutków zmiany klimatu w zakresie energii, wody, bezpieczeństwa żywnościowego, rolnictwa i rybołówstwa, różnorodności biologicznej oraz usług ekosystemowych, zdrowia, przemysłu, osad ludzkich, zarządzania katastrofami oraz konfliktów i bezpieczeństwa;

Przechodzenie na zrównoważoną gospodarkę i zrównoważony przemysł

51. podkreśla, że z wielu powodów – w tym ze względu na ochronę klimatu, niedobór zasobów i ich wydajność, bezpieczeństwo energetyczne, innowacyjność i konkurencyjność – wiele państw w szybkim tempie zmierza ku nowej ekologicznej gospodarce; zauważa na przykład wielość programów inwestycyjnych poświęconych przechodzeniu na nowy model zaopatrzenia w energię w takich krajach jak USA, Chiny i Korea Południowa; wzywa Komisję, aby przeanalizowała tego rodzaju programy, w tym ich poziomy aspiracji, oraz aby oceniła, jakie jest ryzyko, że UE straci pozycję lidera;

52. z zadowoleniem przyjmuje te międzynarodowe działania i przypomina, że działania koordynowane na szczeblu międzynarodowym umożliwiają zmierzenie się z wyrażanymi przez zainteresowane sektory – w szczególności sektory energochłonne – obawami dotyczącymi problemu ucieczki emisji; wzywa do zawarcia porozumienia zapewniającego sprawiedliwe w międzynarodowej skali warunki dla przemysłu emitującego duże ilości CO₂;

Środa, 16 listopada 2011 r.

53. jest zaniepokojony, że na skutek kryzysu finansowego i budżetowego, który dotknął większość uprzemysłowionych gospodarek, rządy poświęcają mniej uwagi międzynarodowym negocjacjom w sprawie zmiany klimatu, które mają się odbyć w Durbanie; uważa, że UE nie powinna słabnąć w staraniach na rzecz przekształcenia swojej gospodarki np. w celu uniknięcia przenoszenia miejsc pracy, a zwłaszcza ekologicznych miejsc pracy, oraz że UE powinna przekonać partnerów na całym świecie, w tym Chiny i Stany Zjednoczone, że możliwe jest zmniejszenie emisji bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy, szczególnie jeśli wszystkie kraje będą działać wspólnie;

54. podkreśla, że trzeba pilnie opracować i wdrożyć holistyczną strategię w zakresie surowców i zasobów, dotyczącą m.in. wydajności zasobów we wszystkich sektorach gospodarki, zarówno w krajach rozwiniętych, jak i w krajach rozwijających się, aby uzyskać długoterminowy wzrost gospodarczy oparty na zrównoważonym rozwoju, oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie, by świeciły w tym względzie przykładem; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania państw rozwijających się, zarówno na poziomie krajowym, jak i lokalnym, poprzez udostępnianie analiz ekspertów na temat zrównoważonego wydobycia, zwiększonej wydajności zasobów, ich ponownego wykorzystywania i recyklingu;

55. uważa, że podejścia sektorowe w połączeniu z ogólnogospodarczymi pułapami w krajach uprzemysłowionych mogą przyczynić się do pogodzenia działań na rzecz klimatu z konkurencyjnością i wzrostem gospodarczym; podkreśla znaczenie przyjęcia całościowego i horyzontalnego podejścia sektorowego do emisji przemysłowych jako wartości dodanej w kontekście międzynarodowych negocjacji i europejskich celów w zakresie CO₂; ma nadzieję, że takie podejście może być również częścią międzynarodowych ram działania w zakresie klimatu na okres po roku 2012;

56. podkreśla znaczenie mechanizmu czystego rozwoju dla europejskiego przemysłu w zakresie zmniejszenia emisji i przyspieszenia transferu technologii; przypomina o konieczności zreformowania mechanizmu czystego rozwoju, tak aby stawiać rygorystyczne wymagania dla jakości projektów w celu zagwarantowania, że projekty te będą spełniały wysokie standardy, przyczynią się do pewnego, sprawdzalnego i rzeczywistego dodatkowego zmniejszenia emisji, co wesprze również zrównoważony rozwój w danych krajach; uważa, że przyszły mechanizm czystego rozwoju powinien ograniczać się do krajów najsłabiej rozwiniętych;

57. przypomina, że światowy rynek emisji dwutlenku węgla stanowiłby dobrą podstawę do osiągnięcia zarówno znaczącego zmniejszenia emisji, jak i równych reguł gry dla sektora przemysłu; wzywa UE i jej partnerów do znalezienia w najbliższej przyszłości najskuteczniejszego sposobu promowania powiązań między EU ETS i innymi systemami handlu celem utworzenia światowego rynku emisji dwutlenku węgla zapewniającego większą różnorodność sposobów redukcji emisji, zwiększenie rozmiaru rynku i jego płynności, przejrzystość oraz bardziej wydajny przydział zasobów;

Badania naukowe i technologie

58. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w Cancún porozumienie w sprawie ramowych działań dostosowawczych z Cancún, które mają na celu wzmoczenie działań w zakresie przystosowania do zmian klimatu oraz porozumienie w sprawie utworzenia mechanizmu technologicznego, w tym komitetu wykonawczego ds. technologii oraz ośrodka i sieci technologii klimatycznych, w celu zwiększenia rozwoju i transferu technologii, a także znalezienia odpowiedniej równowagi między dostosowaniem i ograniczaniem oraz prawami własności intelektualnej w celu nadania mechanizmowi pełnej operacyjności;

59. podkreśla, że opracowywanie i wdrażanie przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie w walce ze zjawiskiem zmiany klimatu, a jednocześnie w przekonywaniu partnerów UE na całym świecie, że można zmniejszyć emisje bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy; wzywa do międzynarodowego zobowiązania do zwiększenia inwestycji w badania naukowe i rozwój w dziedzinie przełomowych technologii w odpowiednich sektorach; uważa, że konieczne jest, aby Europa świeciła przykładem, znacząco zwiększając wydatki na badania w zakresie przyjaznych dla klimatu i energooszczędnych technologii przemysłowych i energetycznych oraz że Europa powinna w tym zakresie rozwinąć ścisłą współpracę naukową z międzynarodowymi partnerami, takimi jak kraje BRIC (Brazylia, Rosja, Indie i Chiny) oraz Stany Zjednoczone;

Środa, 16 listopada 2011 r.

60. uważa, że innowacyjność jest kluczowa dla utrzymania globalnego ocieplenia na poziomie poniżej 2 °C i zauważa, że istnieją różne bodźce zachęcające do innowacyjności; wzywa Komisję do oceny różnych mechanizmów nagradzania wiodących przedsiębiorstw, które różnią się pod względem zdolności wprowadzania innowacji oraz transferu i stosowania technologii na skalę globalną;

61. podkreśla znaczenie budowania ściślejszej współpracy między Europą a krajami najsłabiej rozwiniętymi; w związku z tym wzywa Komisję, aby przed konferencją w Durbanie przedstawiła propozycje dotyczące wspólnych programów badań w zakresie alternatywnych źródeł energii oraz sposobów zachęcania do współpracy w ramach różnych sektorów przemysłu między krajami rozwiniętymi i krajami rozwijającymi się, ze szczególnym uwzględnieniem Afryki;

62. zachęca do ustanowienia ram instytucjonalnych mających na celu zajęcie się wszystkimi aspektami rozwoju i transferu technologii poprzez koncentrowanie się w szczególności na odpowiedniej technologii, zaprojektowanej specjalnie z myślą o aspektach środowiskowych, etycznych, kulturowych, społecznych, politycznych i gospodarczych społeczności, dla których jest przeznaczona; wzywa do grupowania patentów, dzięki czemu szereg patentów zachowywanych przez różne jednostki, takie jak przedsiębiorstwa, uniwersytety czy instytucje naukowe, udostępniane będzie innym w ramach wspólnej puli patentów przeznaczonych dla produkcji lub dalszego rozwoju badań, wzywa również do uznania przysługującego krajom rozwijającym się prawa do korzystania z pełnego zestawu zasad elastyczności TRIPS;

63. zwraca uwagę na ogromny potencjał odnawialnych źródeł energii w wielu krajach rozwijających się; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wdrożenia przedsięwzięć w dziedzinie odnawialnych źródeł energii realizowanych w krajach rozwijających się i do udostępnienia technologii, wiedzy eksperckiej i możliwości inwestycyjnych;

64. uważa, że by właściwie rozwiązać problem zmian klimatu, konieczne jest podjęcie rzetelnych badań nad migracją będącą wynikiem tych zmian;

Energia, wydajność energetyczna i wydajne wykorzystywanie zasobów

65. wyraża ubolewanie, że na arenie międzynarodowej i w UE nie zajęto się w sposób właściwy kwestią potencjału oszczędności energii; podkreśla, że oszczędność energii pozwala na tworzenie miejsc pracy, oszczędności ekonomiczne, a także na zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego i konkurencyjności oraz na zmniejszenie emisji; wzywa UE, aby w negocjacjach międzynarodowych zwróciła większą uwagę na oszczędność energii, zarówno podczas omawiania kwestii transferu technologii, jak i planów rozwoju dla krajów rozwijających się czy też pomocy finansowej;

66. uważa, że dla negocjacji dotyczących zmiany klimatu niezmiernie ważne jest, aby kraje przemysłowe wypełniały swoje zobowiązania w zakresie finansowania podjęte w Kopenhadze i Cancún; wzywa do szybkiej i koordynowanej na szczeblu międzynarodowym realizacji celu przyjętego na szczycie G-20 w Pittsburgu, zakładającego stopniowe wycofywanie nieskutecznych dopłat do paliw kopalnych w perspektywie średnioterminowej, co stanowiłoby ważny wkład w ochronę klimatu i byłoby szczególnie istotne w kontekście panującego obecnie w wielu krajach deficytu;

67. zwraca uwagę, że szacuje się, iż 2 mld ludzi na całym świecie nadal nie ma dostępu do zrównoważonej energii po przystępnej cenie; podkreśla potrzebę rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego zgodnie z celami polityki przeciwdziałania zmianie klimatu; zauważa, że dostępne są technologie energetyczne, które zaspokajają potrzeby zarówno w zakresie globalnej ochrony środowiska, jak i rozwoju lokalnego;

68. uważa, że Europa powinna wspierać wysiłki RPA mające na celu umożliwienie krajom afrykańskim znalezienia partnerów i źródeł finansowania na rzecz inwestycji w odnawialne źródła energii i ekologiczne technologie;

Środa, 16 listopada 2011 r.

Użytkowanie gruntów, zmiana użytkowania gruntów i leśnictwo (LULUCF)

69. domaga się, aby porozumienie zawarte w Durbanie opierało się na solidnych zasadach dotyczących użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF), które zwiększają ambicje sygnatariuszy załącznika I, są przygotowane z myślą o redukcji emisji pochodzących z gospodarki leśnej i użytkowania gruntów, a także wymagają, aby sygnatariusze załącznika I rozliczali się każdorazowo ze wzrostu emisji z LULUCF i dotrzymywali aktualnych zobowiązań stron do ochrony i ulepszania biotopów obniżających zawartość gazów cieplarnianych oraz rezerwuarów tych gazów w celu zagwarantowania integralności środowiskowej wkładu sektora w zmniejszenie emisji; poza stosowaniem solidnych ram rozliczeniowych dla LULUCF wzywa do określenia środków umożliwiających uznanie wartości składowania węgla w produktach z drzewa ciętego;

70. uważa, że sprawozdawczość dotycząca LULUCF powinna odnosić się do konkretnego historycznego roku lub okresu i powinna być stosowana na całej ścieżce protokołu i konwencji z Kioto;

71. w związku z tym wzywa do obowiązkowego uwzględnienia emisji (pochłaniania i uwalniania), których źródłem jest gospodarka leśna, w załączniku I zobowiązań stron dotyczących ograniczenia po 2012 r. emisji spowodowanych LULUCF;

72. wzywa Komisję, państwa członkowskie i wszystkie strony do uczestnictwa w pracach Organu Pomocniczego ds. Doradztwa Naukowego, Technicznego i Technologicznego oraz innych międzynarodowych forów w celu ustalenia w ramach ONZ nowej definicji lasów na podstawie biomów, odzwierciedlającej istotne różnice dotyczące poziomu różnorodności biologicznej oraz wartości emisji dwutlenku węgla różnych biomów z wyraźnym rozróżnieniem pomiędzy lasami naturalnymi a lasami zdominowanymi przez monokultury drzew i gatunki nierodzące;

73. zauważa z niepokojem założenie zerowego bilansu dwutlenku węgla w przypadku biomasy wykorzystywanej w celach energetycznych, regulującego obliczenia w ramach UNFCCC; wzywa do ustanowienia nowych i dokładniejszych zasad wyliczania, które ujawniają rzeczywisty potencjał bioenergii w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych;

74. zachęca do ustanowienia funduszu nagradzającego za ograniczanie emisji osiągnięte dzięki zrównoważonym praktykom gospodarowania ziemią, w tym ochronie lasów, zrównoważonej gospodarce leśnej, unikaniu wylesiania, zalesianiu i zrównoważonemu rolnictwu, lub funduszu, który udzielałby zachęt do tego;

75. przypomina, że aby ograniczyć emisję powstałą w wyniku wylesiania i degradacji lasów, należy odejść od krótkowzrocznego mierzenia wahań CO₂ w lasach i przyjąć szersze podejście, które obejmuje określenie bezpośrednich czynników leżących u podstaw wylesiania, w oparciu o proces zasięgnięcia opinii analogiczny do procesu wykorzystanego w ramach dobrowolnej umowy o partnerstwie;

Redukcja emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów

76. uznaje potrzebę pewności prawnej w związku z długoterminowym mechanizmem finansowania dla REDD+; pilnie wzywa Konferencję Stron do zdefiniowania mechanizmu mobilizującego dalsze finansowanie REDD+ ze źródeł publicznych i prywatnych;

77. podkreśla potrzebę podjęcia dalszych działań na 17. konferencji COP w celu realizacji REDD+ (redukcja emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów) i usunięcia wszelkich możliwych niedociągnięć w tym zakresie, zwłaszcza w odniesieniu do długoterminowego finansowania oraz solidnych i przejrzystych systemów monitorowania lasów, szczególnie w zakresie skutecznych konsultacji ze stronami oraz rdzennymi i lokalnymi społecznościami;

Środa, 16 listopada 2011 r.

78. podkreśla, że oprócz łagodzenia skutków zmiany klimatu projekt mechanizmu REDD+ powinien zapewniać znaczące korzyści dla różnorodności biologicznej i istotnych funkcji ekosystemu oraz przyczynić się do ugruntowania praw i poprawy warunków życia ludzi zależnych od lasów, zwłaszcza rdzennych i lokalnych społeczności;

79. jest zdania, że mechanizmy finansowania REDD powinny opierać się na kryteriach osiągnięć, w tym w zakresie gospodarki leśnej, i uwzględniać cele strategicznego planu na rzecz różnorodności biologicznej na 2011 r., przyjętego na mocy konwencji w sprawie różnorodności biologicznej COP 10 w Nagoi;

80. podkreśla potrzebę szybszego udzielania finansowania publicznego dla działań z zakresu REDD+ opierających się na wydajności, stanowiącego nagrodę za ograniczenie wylesiania zgodnie z krajowymi poziomami początkowymi, w celu zahamowania znacznego wylesiania obszarów tropikalnych najpóźniej do roku 2020;

81. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że finansowanie REDD opiera się na tak szerokiej definicji lasów, która może obejmować plantacje pojedynczych nierodzimych gatunków drzew; uważa, że definicja ta może (stanowiąc przewrotną zachętę do tego, by) przekierować finansowanie z niezwykle potrzebnej ochrony lasów starych i pierwotnych na nowe plantacje komercyjne oraz zmniejszyć finansowanie na rzecz innowacji;

82. ponadto wzywa UE, by zadbała o ujęcie w REDD+ mechanizmów ochronnych gwarantujących przestrzeganie praw ludności żyjącej w lasach oraz skuteczne zatrzymanie procesu zanikania lasów; domaga się zwłaszcza, by program REDD+ nie zaszkodził jakimkolwiek postępom osiągniętym dotychczas dzięki FLEGT (egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leśnictwa), zwłaszcza w odniesieniu do gospodarki leśnej, uściślenia i uznawania zwyczajowych form posiadania i użytkowania gruntów i nieruchomości;

Transport morski i lotnictwo międzynarodowe

83. z zadowoleniem przyjmuje ostatni postęp, jaki dokonał się w Międzynarodowej Organizacji Morskiej w zakresie wprowadzenia obowiązkowych środków efektywności energetycznej dla międzynarodowej żeglugi morskiej, zauważa jednak, że można to traktować jedynie jako pierwszy krok; w związku z tym wzywa UE do dążenia do ambitnych celów dotyczących ograniczenia emisji w żegludze, aby zachęcić do dalszych postępów Międzynarodowej Organizacji Morskiej w podejmowaniu niezbędnych działań na rzecz globalnie obowiązujących redukcji emisji pochodzących z transportu morskiego w ramach UNFCCC;

84. pragnie podkreślić, że w wyniku zwiększającego się natężenia ruchu statków poziom emisji spowodowanych transportem morskim będzie wzrastać mimo podjęcia tych działań, ponieważ dotyczą one tylko nowych statków; w związku z tym jest zdania, że należy w tym przypadku położyć nacisk na podejścia alternatywne (tj. ceny uprawnień do emisji dwutlenku węgla, dalsze środki oparte na technologii, również dla obecnie pływających statków);

85. wzywa UE do zagwarantowania, że w porozumieniu międzynarodowym uwzględniony zostanie całościowy wpływ transportu lotniczego, oraz wzywa wszystkie podmioty do dopilnowania, by cele te były wspierane przez organy wykonawcze w formie wiążących celów w zakresie redukcji dla transportu lotniczego; jest przekonany, że rozwiązanie tej kwestii stało się coraz bardziej naglące, oraz popiera włączenie transportu lotniczego do handlu emisjami w UE;

86. uznaje zasadę „wspólnej, ale zróżnicowanej odpowiedzialności” i popiera wprowadzenie międzynarodowych instrumentów uwzględniających światowe cele w zakresie redukcji emisji w celu ograniczenia wpływu lotnictwa międzynarodowego i transportu morskiego na klimat;

Środa, 16 listopada 2011 r.

Delegacja Parlamentu Europejskiego

87. wyraża przekonanie, że delegacja UE odgrywa istotną rolę w negocjacjach na temat zmian klimatu i w związku z tym uważa, że nie do przyjęcia jest fakt, iż posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogli uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE na poprzednich konferencjach stron; oczekuje, że przynajmniej przewodniczący delegacji Parlamentu Europejskiego będą mogli uczestniczyć w takowych posiedzeniach w Durbanie;

88. zauważa, że zgodnie z porozumieniem ramowym zawartym między Komisją i Parlamentem w listopadzie 2010 r. Komisja musi ułatwić włączenie posłów do Parlamentu jako obserwatorów wchodzących w skład delegacji Unii do negocjowania umów wielostronnych; przypomina, że na podstawie traktatu lizbońskiego (art. 218 TFUE), Parlament musi wyrazić zgodę na umowy zawierane przez Unię z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi;

89. przypomina o zobowiązaniach stron UNFCCC, aby zachęcić do jak najszerzego uczestnictwa w procesie UNFCCC, w tym do uczestnictwa organizacji pozarządowych; wzywa do uczestnictwa w negocjacjach 17. konferencji COP międzynarodowe Forum ds. Kwestii Ludności Rdzennej, gdyż ludność taka jest szczególnie dotknięta zjawiskiem zmiany klimatu i koniecznością dostosowywania się do takiej zmiany;

*

* *

90. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC, z prośbą o rozpowszechnienie go wśród umawiających się stron spoza UE.

Rozliczalność w zakresie finansowania rozwoju

P7_TA(2011)0505

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego rozliczenia środków finansowych na rzecz rozwoju

(2013/C 153 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,
- uwzględniając szczyty G20, które odbyły się w Pittsburghu w dniach 24-25 września 2009 r., w Londynie w dniu 2 kwietnia 2009 r., w Toronto w dniach 26-27 czerwca 2010 r. i w Seulu w dniach 11-12 listopada 2010 r.,
- uwzględniając szczyty G8, które odbyły się w L'Aquila (Włochy) w dniach 8-10 lipca 2009 r., w Deauville (Francja) w dniach 26-27 maja 2011 r. i w Muskoce (Kanada) w dniu 26 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając porozumienie z Monterrey i deklarację z Ad-Dauhy przyjęte odpowiednio na międzynarodowych konferencjach w sprawie finansowania rozwoju, które odbyły się w dniach 18-22 marca 2002 r. w Monterrey (Meksyk) i w dniach 29 listopada - 2 grudnia 2008 r. w Ad-Dausze (Katar),
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju ⁽¹⁾ oraz Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju ⁽²⁾,

---

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 6.

⁽²⁾ Konkluzje Rady 9558/2007 z dnia 15 maja 2007 r.